

ת"ד 9590/05/15 - מדינת ישראל נגד מ א

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 9590-05-15 מדינת ישראל נ' א

בפני
בעניין: כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
מ א

הנאשמים

גזר דין

להלן נימוקי גזר הדין:

הנאשם הורשע על פי הודאתו בגרימת תאונת דרכים, עת נהג רכבו בכביש 4313 לצפון, בסמוך לצומת יוהנה ז'בוטינסקי, איבד הנאשם שליטה על רכבו וסטה לנתיב הנגדי, שם פגע ברכב טויוטה אשר נסע מנגד.

תוצאת התאונה חבלות קשות כמפורט בכתב האישום. כמו כן, לנאשם נגרמו פציעות, שברים ב- 4 מצלעותיו וכן "חזה אוויר".

פציעת רוכבי הרכב אשר הגיע מנגד, הינן קשות יותר משמעותית. שניים מהם נזקקו לניתוחים ולשיקום. יש להניח כי המדובר בנכויות של ממש.

התביעה ביקשה לעמוד על מצבם הרפואי העדכני של הנפגעים, אך כפי הכתוב בתיק החקירה אשר הונח בפניי, המעורבים ביקשו שלא לדעת ולא להתערב בהליך המשפטי ומבקשים שלא להתעסק בנושא זה כלל.

סיפרו שבסה"כ, מנהלים אורח חיים רגיל ומסתייעים אחד בשני.

כמו כן אמרו שנקבעו להם אחוזי נכות, אך לא ידעו להגיד גודלם.

מתחם עונשי:

התביעה טוענת למתחם עונשי הנע בין 4 חודשי מאסר לבין 12 חודשי מאסר, וכן פסילה לתקופה שבין 4 שנים ל- 7 שנים.

ואילו הסניגור מבקשני לקבוע כי המתחם העונשי תחילתו בפסילה והמשכו במאסר לתקופה שהינה ברת המרה בעבודות שירות. הסניגור מבקש לחרוג לקולא ממתחם הענישה.

הערך המוגן הינו שמירת חיי אדם. מידת הפגיעה בערך זה הינה רבה. אינני שותפה לקביעת התביעה לפיה חומרת התוצאה קרובה לתאונה קטלנית. המדובר באמירה מוגזמת, אך במקביל אין ספק כי המדובר בפגיעות חמורות אשר הצריכו אישפוז, ניתוחים ושיקום. יש להניח כי אף נגרמו נכויות צמיתות.

מתחם הענישה:

מתחם הענישה נע בין 30 ימי מאסר שאפשר וירוצו בעבודות שירות לבין 6 חודשי מאסר.

אשר לפסילה - המתחם נע בין 3 שנות פסילה ל- 5 שנים.

מיקומו של הנאשם במתחם העונשי:

למען הסר ספק, אציין, כי מלוא תיק החקירה הונח בפניי ולא ראיתי כל רשלנות תורמת שניתן לייחס אותה לנהגת המעורבת.

אשר לנאשם:

אין בפי הנאשם כל הסבר תקף לאופן קרות התאונה. לדבריו, הדבר היחיד אשר נותר שמור בזיכרונו הינו נהיגה לכיוון חולון ולאחריו זוכר רק כשהתעורר בבית החולים.

בה בשעה, סיפר הנאשם בחקירתו כי משתמש בתחליף סם מסוג מתאדון.

מצאתי לנכון, להקדים המאוחר ולציין כי הסניגור, הניח בפניי חוות דעתו של מנהל המרב"ד, אשר נוסחה על גבי תע"צ ובה נקבע כי **"אדם שעבר גמילה משימוש בסמים, נמצא במעקב רפואי מתאים, נוטל לפי התוויות תחליף סם מתאים ושעבר בהצלחה את הערכת היועצים המקצועיים במכון..."** - (ומשנשללה סיבה נוספת לאיבוד כושר בריאותי לנהיגה) **יקבל המלצה של המכון לאישור נהיגה גם בתקופה בה הוא מטופל בתחליף סם כדוגמת מתדון".**

לאחר שהנאשם הציג תיעוד על טפול קבוע בגמילה מזה 6 שנים, לאחר מגעים חוזרים ונשנים למול התביעה ולאחר שזו התייעצה עם ד"ר גופר ועם גורמים בפרקליטות תעבורה ובפרקליטות פלילית, הוחלט לבטל האישום של נהיגה בהיותו שיכור (שהוא "המטריה המשפטית" הכוללת אף מצב של נהיגה תחת השפעת סמים).

עתה, במסגרת הטיעונים לעונש, מציין הסניגור עניין זה כנימוק לקולא, בהיותו עינני דין.

מצאתי ממש בטענה זו. כאמור לעיל, כבר בעדות שנגבתה מן הנאשם ביום 4.6.13, הצהיר הנאשם על כי משתמש בתחליף סם מסוג מתאדון.

הריני קובעת כי המשטרה התרשלה בכך שלא בדקה עניין זה עד תומו והזדרזה לייחס לנאשם אישום של נהיגה בשכרות. כל פעולות הסניגור בסוגיה זו, אשר כללו בין השאר קבלת חוות דעת (באמצעות צווי בית משפט) מן הגורמים הבאים: מרכז מתאדון ירושלים.

משרד הבריאות.

מרב"ד.

כל אלה הינן פעולות שהיו אמורות להתבצע בזמן החקירה! וע"י חוקי המשטרה.

יתירה מכך, גם במהלך הכנת כתב האישום, וגם במרוצת כעשרה דיונים שהתקיימו לגופו של עניין, היתה התביעה אמורה להיות מודעת לסוגיה זו - ואף להתייחס לחוזר תביעה 5/09 מיום 19.5.2009 שעניינו הפסקת האכיפה כנגד נהגים משתמשים באדולן.

ייחוס עבירה זו לנאשם, מבלי שנעשו כל הליכי הבדיקה הינם עיני דין ממשי.

יתירה מזאת, אין המדובר אך ורק בהעמדת נאשם תחת סיכון (מיותר) של אישום נוסף בעבירה חמורה התלוי ועומד נגדו.

המדובר בהתנהלות לקויה, אשר הביאה לביטול זמן שיפוטי רב.

בבואי לגזור דינו של הנאשם - בכך נימוק לקולא. בפרוטוקול הדיון ניתן למצוא התייחסויות נוספות של ביהמ"ש בסוגייה זו.

אשר לנאשם עצמו:

מאז התאונה חלה התדרדרות במצבו הגופני.

הנאשם הינו חולה ב- HIV וכן באפטיטיס C. במהלך הדיונים אושפז בגין שבר באגן ועדיין סובל ממגבלת ניידות ונוזק לקב רפואי.

מצבו הגופני, שולל האפשרות להורות על שליחתו למאסר, אשר ירוצה בעבודות שירות, באשר על פניו ברור שאיננו מסוגל לבצע עבודות שירות מפאת מחלותיו.

שמעתי בקשב רב דברי הנאשם המתאר ניסיונותיו ליצור קשר עם הנפגעים אשר ביקשו אותו שלא ישוב ויתקשר- תיאור זה, עולה בקנה אחד עם דבריהם באוזני התביעה. הנאשם סיפר כי התפלל לשלומם. בסוגיה זו ישנה התייחסות בתסקיר אשר הונח בפניי. הריני נותנת אמון בדבריו היום באוזניי וסוברת כי מאז הכנת התסקיר, הבין הבן היטב תוצאות טעותו ומחירה הכבד לגבי המעורבים.

הודאתו באשמה, חסכה הטרחתם לביהמ"ש וכן חסכה שיחזור הטראומה שחוו.

אין לשכוח כי אף הנאשם "שילם" מחיר גופני בפציעתו.

הנאשם הפקיד בית המשפט (מרצונו) את רישיון נהיגתו ולמעשה כבר פרק זמן ארוך נמצא בפסילה.

סוף דבר -

העונש שהיה ראוי לגזור על הנאשם היה מאסר לתקופה שהינה ברת המרה בעבודות שירות, לנוכח ההתדרדרות אשר חלה במצב בריאותו של הנאשם (כפי מסמכים רפואיים עדכניים שהונחו בפניי) - אין מקום לגזור עונש זה.

הריני ממירה תקופת המאסר בתוספת פסילה כך שאני גוזרת על הנאשם פסילת רישיון נהיגה לצמיתות!

ויודגש, מקום שהנאשם הינו בגיל צעיר יחסית -היום כבן 46, מדובר בעונש ממשי ומוחשי (כפי המלצת שירות המבחן). שהרי נכונות היו לו עדיין, שנות נהיגה רבות.

במקביל, מוטל מאסר מותנה כדי למנוע חשש להפרת הפסילה.

המזכירות תשלח לצדדים נימוקי גזר הדין.

ניתן היום, י"ד טבת תשע"ח, 01 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.